

Arrest

nr. 326 366 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 27 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 oktober 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner waarmee hij een wettelijke samenwoning afsloot.

1.2. Verzoeker werd op 5 mei 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 20 september 2023 werd het geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en zijn partner stopgezet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 maart 2024 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het beroep tegen deze

beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 7 november 2024 (RvV 7 november 2024, nr. 316 098).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 november 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 10 december 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: P.(…)

Voornaam: D.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Armenië

Verblijvende te (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

X 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 14.10.2021 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 05.05.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van een Belgische onderdane met wie hij zich vestigde. Op 20.09.2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet. Op 01.03.2024 werd dan ook vereenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980, een einde gesteld aan betrokkenes recht op verblijf. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (bijlage 21), werd op 07.11.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV n° 316 098).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Armenië. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Armenië een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken

*is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van "03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwijt verweerder bovendien "onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing". Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Bij beslissing dd. 27 november 2024, ter kennis gebracht met aangetekend schrijven 10 december 2024, werd ten onrechte een beslissing, bevel om het grondgebied te verlaten " genomen.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM.3

" ieder heeft recht op respect van zijn privé-leven, zijn familie en zijn gezinsleven; zijn woning en zijn correspondentie"

Ook het privé-leven van een individu, valt onder de bescherming van art. 8 EVRM en dit los van het familieleven.

Het is overduidelijk dat de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening hield met al de elementen van het privé-leven van verzoeker, zoals aangehaald onder punt I feiten en waaruit de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving blijkt.

Deze elementen zijn :

De scholing - de inburgering - de lange tewerkstelling - de volledige financiële onafhankelijkheid.

De gemachtigde kan niet voorhouden dat hij geen kennis zou hebben van deze feitelijke elementen; nu de bewijsstukken ervan nogmaals werden gevoegd bij het verzoekschrift in beroep bij de RVV teen de beslissing dd mart 2024.

Deze feitelijke elementen moet derhalve opgenomen zijn in het administratieve dossier;

1. De duur van het verblijf in België.

Verzoeker kwam naar België in het jaar 2013. Na een kort verblijf in Duitsland in het jaar 2019, verbleef hij tot heden ononderbroken in België .

2. De inburgering ; verzoeker ging naar school; volgde Nederlandse les en verwierf het attest van inburgering.

3. De economische situatie : verzoeker is volledig financieel onafhankelijk.

Men kan stellen dat de gemachtigde niet al het nodige gedaan heeft om zijn beslissing grondig voor te bereiden.

De gemachtigde kwam dan ook tot een onzorgvuldig en onredelijk genomen beslissing.

Daarbij kan hier aangehaald worden dat verzoeker in België een familieleven heeft met zijn moeder, die ook al sedert lange tijd in België verblijft.

Verzoeker staat in voor de opvang en het onderhoud van zijn zieke moeder, Mevrouw P.(...) G.(...) (, voornoemd, op basis van wiens medische toestand een verblijfsaanvraag op grond van art 9ter werd ingediend. Dat deze aanvraag negatief werd beoordeeld, neemt niet weg dat verzoeker om humanitaire redenen de zorg van moeder op zich neemt.

Ook deze situatie , moet blijken het administratieve dossier en is derhalve gekend bij de gemachtigde die de beslissing nam.

Hoewel de gemachtigde in de beslissing dd 27 november 2024 waartegen huidig beroep, weliswaar verwijst naar de aanwezigheid van de moeder van verzoeker op het grondgebied; stelt hij ten onrechte dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan tussen verzoeker en diens moeder en dat derhalve art 8 EVRM geen toepassing kan vinden.

De gemachtigde hield hierbij duidelijk geen rekening met de ziekte van de moeder van verzoeker; die haar volledig afhankelijk maakt van verzoeker; zowel financieel als voor het toedienen van de nodige verzorging.

Het is duidelijk dat in de beslissing dd. 27 november 2024, waartegen huidig beroep geen afweging werd gemaakt tussen het privé- het gezinsleven van verzoeker en de noodzaak tot het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde stelt in de beslissing dd. 27 november 2024 dat de gezinsbanden tussen de familieleden "pas vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid werden aangetoond anders dan de normale affectieve banden"

Hierbij hield de gemachtigde duidelijk geen rekening met de humanitaire omstandigheid dat de moeder van verzoeker wegens haar ziekte, totaal van hem afhankelijk is.

Nochtans kon de gemachtigde kennis nemen van deze humanitaire elementen uit de lezing van het administratieve dossier(s) van verzoeker en diens moeder.

Door dit niet te doen handelde de gemachtigde onzorgvuldig en kwam hij tot een onredelijk besluit."

3.2. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift de "onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing" en voert aldus de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van "03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen", begaat hij een materiële misslag en bedoelt hij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

3.9. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel”*. Verzoeker betwist evenmin dat er *“(o)p 01.03.2024 (...) een einde (werd) gesteld aan (zijn) recht op verblijf”*. Deze vaststellingen volstaan in beginsel om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker is echter de mening toegedaan dat bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.11. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België wijst verzoeker op zijn moeder die in België verblijft. Verzoeker betoogt dat hij hier een familieleven onderhoudt met zijn moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er in de bestreden beslissing echter op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, tenzij bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen: *“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. (...) Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Armenië.”* Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen hemzelf en zijn moeder omdat zijn moeder ziek zou zijn en daarom volledig van hem afhankelijk is. Dit wordt echter niet gestaafd door stukken en blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij effectief instaat voor de zorg voor zijn zieke moeder.

De Raad treedt de gemachtigde van de staatssecretaris bij dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid werden aangetoond. In weerwil van verzoekers beweringen diende de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen verdere belangenafweging maken.

3.12. Met betrekking tot het bestaan van een privéleven in België voert verzoeker aan dat hij reeds in 2013 naar België kwam, dat hij hier naar school ging, Nederlandse les volgde, het attest van inburgering verwierf en dat hij volledig financieel onafhankelijk is.

3.13. De Raad merkt op dat verzoeker reeds enige tijd in België verblijft waardoor het normaal is dat men bepaalde sociale bindingen vertoont en deelneemt aan het maatschappelijke leven. Verzoeker brengt evenwel geen documenten aan waaruit zou blijken dat hij in België verregaande engagementen is

aangegaan die de gebruikelijke banden overstijgen en ervoor zorgen dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat een terugkeer naar Armenië is uitgesloten.

3.14. Waar verzoeker aanhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met de elementen die betrekking hebben op zijn privéleven, kan hij worden gevolgd. Desondanks stelt de Raad vast dat verzoeker belang ontbeert bij deze kritiek omdat in de beslissing, waarbij een einde werd gesteld aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) van 1 maart 2024, uitdrukkelijk werd gemotiveerd over deze elementen. Er werd met name rekening gehouden - zoals de regelgeving voorschrijft - met de duur van zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling en zijn financiële situatie. Dit blijkt uit volgende bewoordingen uit de beslissing van 1 maart 2024:

“(...) Betrokkene verblijft sedert 14.10.2021 onafgebroken legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan twee jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen dat hij reeds daarvoor in België heeft vertoefd, dient inderdaad opgemerkt te worden dat betrokkene al op 13.12.2013 een aanvraag voor internationale bescherming indiende. Daar resulteerde echter geen erkenning als vluchteling of geen toekenning van de subsidiaire bescherming uit. Daarna diende betrokkene nog een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Verblijfswet in omwille van de medische toestand van zijn moeder, doch ook dit verzoek kende een negatieve afloop. Betrokkene verliet op een onbekend tijdstip België en diende op 07.02.2019 een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland in. Hij werd naar aanleiding daarvan door Duitsland op 02.07.2019 overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Daarop gelet is het niet onredelijk te stellen dat de band die betrokkene gedurende zijn verblijf tussen december 2013 en februari 2019 met België had opgebouwd niet bijzonder sterk was, nu hij ervoor koos om in een andere lidstaat van de Unie een asielaanvraag in te dienen. Hoe dan ook, betrokkene kan geen rechten putten uit periodes van illegaal verblijf en uit verblijfsaanvragen die werden verworpen.

Uit het dossier blijken geen elementen met betrekking tot de mate waarin betrokkene banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Hij diende in het verleden een asielaanvraag in, doch deze werd verworpen omdat weinig geloof werd gehecht aan zijn verklaringen waardoor niet kon besloten worden tot het bestaan van een werkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico voor ernstige schade (arrest RvV 147 536 van 10.06.2015). Betrokkene werd na zijn overdracht door Duitsland uitgenodigd om een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming in te dienen, maar heeft zulks nooit gedaan.

De DVZ tast in het duister met betrekking tot zijn economische situatie. In het verleden is hij wel als uitzendkracht tewerkgesteld geweest, doch gelet op het tijdelijk karakter van dergelijke tewerkstelling kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat dat thans nog het geval zou zijn. Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een zelfstandige activiteit voert of zelf of via een derde over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hoe hij dan wel voorziet in zijn behoeften is ons niet bekend.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat deze het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze overwegingen uit de beslissing van 1 maart 2024 kende nu hij hiervan op 5 maart 2024 in kennis werd gesteld. Verzoeker weerlegt de bevindingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet en brengt thans geen nieuwe elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij ondertussen wel een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben ontwikkeld in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN